

EDDY VERMAANEN (71) EN AGNES LONGIN (75)

“Alles is beter dan niets doen”

Op zondag 14 juli rond 9.00 uur 's morgens had de 71-jarige Eddy Vermaanen uit Groot-Bijgaarden totaal onverwacht een hartstilstand. Hij wandelde op dat moment rustig in zijn tuin. “Gelukkig heeft mijn vrouw Agnes mij vanuit de keuken zien liggen. Zij is mij meteen beginnen te reanimeren en riep er ook mijn zoon en schoondochter bij. Dankzij hen en dankzij de opleiding reanimatie die Agnes in het OLV Ziekenhuis gevolgd had, leef ik nog.”

Vier maanden later kan Eddy Vermaanen nog altijd niet helemaal vatten wat er die dag precies gebeurd is. “Ik ben al sinds mijn 40ste hartpatiënt. Ik had toen een hartaanval. Maar sindsdien ga ik regelmatig op controle. Vier jaar geleden kreeg ik nog overbruggingen in het OLV Ziekenhuis. Na die operatie volgde ik het revalidatieprogramma, met onder meer informatieavonden over gezond leven en een veilig dieet. Tijdens die revalidatie kwam ook het belang van reanimatie ter sprake. We konden toen even oefenen op een pop. Ik herinner me hoe de arts ervoor pleitte dat iedereen een reanimatiecursus zou moeten volgen. Omdat je er levens mee kan redden.”

“Die 14de juli was het mooi weer. Ik voelde me goed en ik wandelde wat in de tuin. En dan, totaal onverwacht, ben ik plots ineengezakt. Ik was dood. Toen mijn vrouw me zag liggen, snelde ze meteen naar me toe. Ik had geen polsslag meer, geen ademhaling. En toen herinnerde ze zich wat ze moest doen. Ze gaf me hartmassage en riep er ook onze zoon en schoondochter erbij. Zij hebben de 112 gebeld en die hulpverleners hielpen door de telefoon het juiste ritme aangeven. Ze telden mee en moedigden mijn vrouw, zoon en schoondochter aan om vol te hou-

“Ik herinner me hoe de arts ervoor pleitte dat iedereen een reanimatiecursus zou moeten volgen. Omdat je er levens mee kan redden.”

den tot de ambulance en de MUG er waren. Met een defibrillator hebben ze me toen weer bij bewustzijn kunnen brengen. Al herinner ik mij daar niets meer van.”

Door het oog van de naald

“Nee, ik heb niets gevoeld voor ik ineenzakte. Echt een plotse dood. Volgens de cardioloog gebeurt dat wel vaker. En dan moet je het geluk hebben dat er iemand in de buurt is die je kan helpen. Echt waar, zonder mijn vrouw, mijn zoon en mijn schoondochter had ik het niet overleefd. Had mijn vrouw niet snel en juist gereageerd, zoals ze had geleerd in de reanimatiecursus, dan zat ik hier niet meer. Sindsdien raad ik iedereen aan om zo'n cursus te volgen. Het is niet moeilijk, maar je moet wel gezien hebben hoe het moet.”

Echtgenote Agnes Longin beseft dat haar man door het oog van de naald is gekropen. “Ik heb hem niet zien vallen, maar zoals hij daar lag, plat op zijn rug... Ik wist meteen dat het ernstig was. Ik ben al roepend en in mijn kamerjas naar buiten gelopen. Hij veranderde al van kleur. Ik ben meteen beginnen

te reanimeren, maar ik hield dat niet lang vol, want het is wel lastig. Gelukkig woont onze zoon hiernaast. Ik wist dat ik moest pompen, pompen, pompen... Ik deed het op automatische piloot, zonder er veel bij na te denken. Niet dat het meteen effect had. Pas toen de MUG er was en pas na drie schokken met de defibrillator kwam hij echt weer tot leven.”

“Natuurlijk ben ik blij dat ik die reanimatiecursus gevolgd heb”, zegt Agnes Longin. “Die cursus heeft me de ogen geopend. Toch is het moeilijk om andere mensen te overtuigen om ook zo'n opleiding te volgen. Iedereen vindt het fantastisch wat ik gedaan heb, maar zelf komen ze er niet toe om de cursus te volgen. Terwijl het zo vanzelfsprekend zou moeten zijn. Het gaat om mensenlevens. Ik ben cardioloog dr. Leeman en de kinesisten van het OLV Ziekenhuis die mij getoond hebben wat ik moest doen, ontzettend dankbaar.”

Ook Eddy Vermaanen is een echte ambassadeur voor de reanimatieopleidingen geworden. “Zelfs als je het niet 100% goed doet, is het nog altijd beter dan niets te doen.”

Maar je moet het durven, en dat lukt alleen als je voorbereid bent”, zegt hij overtuigd. “Zelf ben ik er met de schrik en wat schade aan mijn nieren vanaf gekomen. Ik hou er verder geen kwetsuren aan over. De artsen hebben me wel twee dagen in een coma gehouden. Ik herinner me er niets meer van. Ze hebben het me allemaal moeten vertellen. Vandaag heb ik een interne defibrillator voor de veiligheid. Ik ben opnieuw aan het revalideren en ik volg alle cursussen opnieuw, als een opfrissing. Ook één van mijn zonen zal nu een reanimatieopleiding volgen. Echt waar, iedereen zou het moeten doen. Voor je partner, je ouders, je kinderen, een buur, een onbekende... Iedereen kan iemands leven redden.”